

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ**

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2018

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ (Λουκ. ιη' 10 - 14)
28 Ιανουαρίου 2018**

Ή παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, μὲ τὴν ὁποίᾳ ἀρχίζει ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου, εἶναι ἔνα μάθημα περὶ προσευχῆς. Δὲν εἶναι τυχαῖο ἄλλωστε ὅτι ἡ παραβολὴ αὐτὴ τοποθετεῖται στὴν ἀρχὴν αὐτῆς τῆς περιόδου. Άκριβῶς ἐπειδὴ αὐτὸν τὸ διάστημα ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς καλεῖ σὲ περισσότερη καὶ ἐντατικότερη προσευχή, μᾶς διδάσκει ταυτόχρονα καὶ πῶς πρέπει νὰ προσευχόμαστε.

Τὸ πρῶτο ποὺ ὑπογραμμίζει ὁ Κύριος στὴν παραβολὴν εἶναι ἡ σωστὴ στάση κατὰ τὴν προσευχήν. Ό Φαρισαῖος «σταθεὶς πρὸς ἐαυτὸν ταῦτα προσηύχετο». Στάθηκε ὄρθιος. Σὲ μέρος κεντρικὸ καὶ ἐμφανὲς γιὰ νὰ τὸν βλέπουν ὅλοι. Καὶ ἀρχισε νὰ προσεύχεται «πρὸς ἐαυτόν». Δηλαδὴ ἀπηύθυνε τὴν προσευχὴν στὸν ἐαυτό του καὶ ὅχι στὸν Θεό. Σὰν νὰ ἔστησε μπροστά του ἔνα ἄγαλμα ἡ σὰν νὰ βρισκόταν μπροστὰ σ' ἔνα καθρέπτη, ἀρχισε νὰ προσκυνᾷ τὸν ἐαυτό του ἡ μᾶλλον τὸ εἴδωλο τοῦ ἐαυτοῦ του. Ό Τελώνης ἀντιθέτως πῆρε ἄλλη στάση. Στάθηκε μακριά, παράμερα. Δὲν τολμοῦσε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσει στὸν οὐρανό. Κρυμμένος ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων κτυποῦσε τὸ στῆθος του καί, καθὼς προσευχόταν, ἥταν συγκεντρωμένος μέσα του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σωστὴ στάση τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς. Ό ἄνθρωπος νὰ στέκεται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μὲ βαθὺ σεβασμό, μὲ ἄγιο φόβο, μὲ συναίσθηση ἀμαρτωλότητος. Νὰ μὴν ἀφήνει οὔτε τὰ μάτια του οὔτε τὰ αὐτιά του οὔτε τοὺς λογισμούς του νὰ σκορπίσουν γύρω του, ἀλλὰ νὰ εἶναι συγκεντρωμένος μέσα του.

Ὑπάρχουν τρία εἴδη προσευχῆς. Ή ἰκετευτική, ἡ εὐχαριστιακὴ καὶ ἡ δοξολογική. Ό Τελώνης αἰσθανόμενος ἀνάξιος προσευχήθηκε ἰκετευτικά. Ό Φαρισαῖος συναισθανόμενος πὼς δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε, ἐπειδὴ τὰ εἶχε ὅλα, προσευχήθηκε δοξολογικά. Μόνο ποὺ δὲν ἥταν εὐχαριστία πρὸς τὸν Θεὸν ἡ προσευχή του. Ούσιαστικὰ ἥταν ἔνας αὐτοέπαινος. Μία ὑποκρισία καὶ μία εὐχαριστία στὸν ἐαυτό του. «Σὲ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μὲ ἔκανες τόσο καλὸ καὶ ξεχωριστὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους». Αὐτὸν ἔλεγε. Αντίθετα ἡ προσευχὴ τοῦ Τελώνη ἥταν ἀπλῆ καὶ σύντομη. «Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ». Θεέ μου, λυπήσου με τὸν ἀμαρτωλό, ἔλεγε.

Ή εὐπρόσδεκτη στὸν Θεὸν προσευχή, εἴτε ἰκεσία εἶναι εἴτε εὐχαριστία εἴτε δοξολογία, ἔχει ώς βασικὸ χαρακτηριστικό της τὴ συντριβή, τὴν ταπείνωση, τὴ συναίσθηση τῆς ἀμαρτωλό-

τητος, καὶ τὴ συγκέντρωση τῆς προσοχῆς μέσα στὴν καρδιά. Άλλιῶς καταντᾶ μία συνήθεια, ἔνας τύπος ἢ ἀκόμη χειρότερα γίνεται ἐπίδειξη.

Αθωωμένος καὶ δίκαιος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸν Ναὸ στὸ σπίτι του ὁ Τελώνης καὶ ὅχι ὁ Φαρισαῖος. Τὸ ἔλεος, τὴν εἰρήνη, τὴν ἀγαλλίαση τῆς συμφιλιώσεως μὲ τὸν Θεὸν πῆρε ὁ Τελώνης καὶ ὅχι ὁ Φαρισαῖος, ἐπειδὴ ἡ προσευχὴ τοῦ Φαρισαίου ἦταν μία αὐτοκαταδίκη. ἐνῷ ἡ προσευχὴ τοῦ Τελώνη ἦταν μία αὐτοκαταδίκη.

«Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν καὶ Τελώνου μάθωμεν τὸ ταπεινὸν ἐν στειναγμοῖς».

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ προσευχή. Ἡ μόνη ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς δικαιώσει, νὰ μᾶς ἐνώσει λυτρωτικὰ μὲ τὸν Θεὸν καὶ νὰ μᾶς δώσει τὴν ἰσορροπία στὴ ζωὴ καὶ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, Α-μήν.

[dkpdf-button]